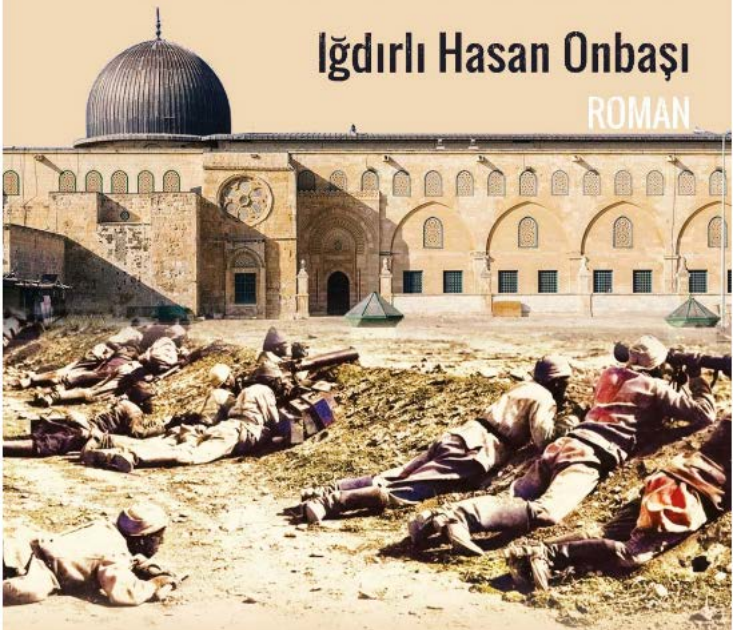

KUDÜS'TEKİ SON OSMANLI

İğdırlı Hasan Onbaşı

ROMAN

İSMAİL BİLGİN

**KUDÜS'TEKİ SON OSMANLI
İĞDIRLI ONBAŞI HASAN**

İsmail Bilgin

TİMAŞ YAYINLARI | 4927

Roman | 243

EDİTÖR

Rukiye Şahin

KAPAK TASARIMI

Yasin Çetin

İÇ TASARIMI

Nur Kayaalp

1. BASKI

Haziran 2020, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-08-3392-8

9 786050 833928

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 45587

BASKI VE CILT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Davutpaşa-Topkapı/İstanbul

Telefon: (0212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No:16086

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak

Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.

İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İÇİNDEKİLER

1. BÖLÜM	
İHANETLER HEP AYNIDIR.....	9
2. BÖLÜM	
GAZZE ÖNLERİNDEKİ ORDU	19
3. BÖLÜM	
SEVDA VE SAVAŞ	33
4. BÖLÜM	
KANAYAN YARA VE TUZAK.....	45
5. BÖLÜM	
BİRÜSSEBİ'DE SU İÇİN MUHAREBE	57
6. BÖLÜM	
KUDÜS'ÜN MÜSLÜMANLAR TARAFINDAN FETHİ...75	
7. BÖLÜM	
SONUN BAŞLANGICI.....	85
8. BÖLÜM	
GAMZEDELER VE SAVAŞZEDELER.....	99
9. BÖLÜM	
HAÇLILARIN KUDÜS'Ü ELE GEÇİRMESİ.....	107
10. BÖLÜM	
KUDÜS DÜŞTÜ	113

11. BÖLÜM	
KUDÜS AH KUDÜS!	123
12. BÖLÜM	
KUDÜS'TE ELLİ ÜÇ TÜRK	129
13. BÖLÜM	
KUDÜS'ÜN TESLİMİ	145
14. BÖLÜM	
NİLİN SUYU NİHAYET FİLİSTİN'DE	161
15. BÖLÜM	
YILLARIN VE YOLLARIN İZİNDE.....	171
16. BÖLÜM	
BULMAK ARAMAKTIR.....	185
17. BÖLÜM	
O DEFTER.....	205
18. BÖLÜM	
GÖNÜL DEPREMİ.....	239
YARARLANILAN KAYNAKLAR	255

1. BÖLÜM

İHANETLER HEP AYNIDIR

Daima Kudüs semalarında uçan bir kuş varmış, Zümrüd-ü Anka kuşu. Bazıları ona Simurg bazıları da Sima-Miru, Phonix dermiş... Mescid-i Aksa'nın daima kubbesinin üstünde duran bu kuşu hiçkimse görememiş. Ama kuş, hep oradaymış. Bazen cuma günleri bir iki saniye de olsa belli belirsiz halde uzun ve rengarenk kuyruğu birden gökyüzünde beliriverirmiş. Buna istinaden bazıları da dermiş ki gökkuşağı aslında Zümrüd-ü Anka'nın kuyruğunun gökyüzüne yansımasıdır.

Griden siyaha dek, iç içe geçmiş bulutlar, değişen renk tonlarıyla Kudüs semalarına yaklaşırken atıştırmaya başlayan tek tük damlalar yağmurun az sonra sağanağa döneceğinin habercisiydi. Ancak ne olduysa yağmur damlalarının yerine birden kan kırmızısı iri damlalar Kudüs şehrine düşmeye başladı. O sırada kutsal mabed Mescid-i Aksa'nın kubbesinden kan damlaları aşağı doğru süzölmeye başlarken şehir halkı şaşkıındı. Bu şaşkınlık yerini endişeye, sonra da koyu bir korkuya bırakırken insanlar meydanlardan, sokaklardan, caddelerden, evlerine, dükkânlarına velhasıl kapalı olan her yere kaçışmaya, sığınmaya başladılar. Kudüs'e kan yağıyordu. Şehirdekiler telaş içinde hâlâ kaçışırken bir köşede küçük şiltenin üzerinde yıllardır oturan, gökyüzüne hüzünle bakan derviş kendi kendine mırıldandı:

“Yahudiler Zümrüd-ü Anka kuşunu vurdular. Onun yaralarından akan kanlar yağmura dönüşüyor... Böyle olacağı belliydi. Eskiden

Hız. İsa'yı çarpmıha geren bu milletin Zümrüd-ü Anka'yı vurmasına şaşmamak lazım. Korkarım ki bir gün Kudüs'ü bunlar vuracaklar, yaralayacaklar, hatta hepten ona sahip olmaya çalışacaklar. Rabbim o günleri en azından bana göstermesin ama böyle giderse miskin, çaresiz, paramparça, birlikten uzak bir Müslüman dünyası kendine gelemese Yahudiler, Zümrüd-ü Anka kuşundan sonra Kudüs'ü de kana bulayacaklar. Bu belli oldu," dedi.

Derviş oturduğu yerden sokakların kana bulanışını izledi. Bu dehşet sahnesinden ürktü. Yavaş yavaş oluşan küçük kan göllerine basmadan altındaki eski şiltesini aldı, sakalını sıvazladı, elindeki esasından destek alarak yavaş yavaş Kudüs'ten çıktı.

Derviş, Yafa Kapısı'ndan çıkarken "Ben bu kapıdan çıkıyorum ama daha sonra kimler buradan girecek bakalım. Benim için artık Kudüs düştü!" dedi.

Bir elinde şiltesi olduğu halde esasından destek alıp yalınayaklarını sürüyerek ve hiç ardına bakmadan şehirden uzaklaşmaya başladı. Başı öne eğikti, kamburu hafifçe çıkmıştı. Kudüs'ün koyu kırmızı rengine dönen ufkuna bir kez olsun dönüp bakmadı.

Yahudiler, sağanağa dönen kan yağmurunu gördükçe seviniyor, Müslümanlar ise üzüliyordu. Hatta Müslümanlar kan damlalarının üzerlerine bulaşmasını uğursuzluk saydıkları için hemen tedbir alıp yağmurdan sakınmaya ve kaçmaya başlarlarken kan göllerinde, caddelerden akan kan derelerinde ayak bileklerine dek batmış olan Yahudiler coşuyor, başlarını da havaya doğru kaldırıp gülüyorlar. Açık ağızlarına, dişlerine kan damlaları düşerken olabildiğince bağırıyorlardı:

"Kudüs düştü!"

"Simurg'u vurduk!"

"Kudüs artık bizim!"

O sırada düşen kan damlalarından saçak altına girerek korunmak isteyen bir Yahudi ise bu durumu korkuyla izlerken olanca gücüyle etrafındakilere bağırırdı:

“Simurg’u vurmuyacaktınız, kanını akıtmıyacaktınız! Helak olacağız! Kim ki bu kan damlalarından korunursa, kalbindeki iyiliği uzun yıllar taşıyacak, oğullarına ve torunlarına devredecek. Aksi halde onlara kan, gözyaşı, acıdan başka bir şey devredemeyecek! Ahmaklar! Niye seviyorsunuz ki? Kötülüğü, kanı, acıyı ve gözyaşını yarınlara biz taşıyacağız... Bu iyi bir şey değil,” dedi. Ancak ne kadar sakınsa da saçığının ince mi ince kılcal çatlağından sızan kan damlası bunları söyleyen ihtiyar adamın tam da alınına damladı. Adam deliye döndü. “Felaket!” dedi “... felaket!”

“Felaket!” dedi “...felaket!” böyle demişti genç adam heyecanla. Tavanın ince mi ince kılcal çatlağından sızan su damlası tam alınına damladığında gözlerini zorlukla açmış, düşmek üzere olan diğer bir su damlasını görünce atik bir şekilde yana dönmüştü. Son su damlası yastığa düşünce “Komşudan su damlıyor. Gene mi musluğu açık bıraktın Emine Teyze. Çıkıp uyarayım. Bu kaçınıcı!” dedi. Hemen üste kata giden merdivenleri üçer beşer atlayarak kapıya hızla vurdu. Az sonra kulakları iyi duymayan, Alzheimer hastası, seksenine merdiven dayamış yaşlı bir kadın kapıyı açtı:

“Ahmet oğlum hayrola?”

“Muslukları kontrol et! Gene unutmmuşsun anlaşılan!”

“Hay Allah son dönemlerde iyice unutkan oldum. Gel beraber bakalım.”

Ahmet Kalemoğlu uzun süredir havasız kalmış daireye girip hemen mutfığa yöneldi. Açık kalan musluğu kapattı.

“Açık mıymış?”

“Evet baksana, yere de süzölmüş, Allah’tan çok yayılmamış! Bana bez ver de şu suyu sileyim.”

“Allah senden razı olsun evladım.”

“Senden de Emine Teyze... Ama dikkat et.”

“Ediyorum ama gene unutuyorum işte.”

Ünlü bir yazar olan Ahmet Kalemoglu gece yarısına dek üzerinde çalıştiği kitabını yazmaya gayret etmiş, sabah olmaya yakın artık iyice yorulunca kanepeye kıvrılmış biraz uymak istemişti. Tam kanepenin karşısındaki televizyon açık kalmıştı. Gördüğü rüyanın hâlâ etkisinde olan kalem erbabı şaşkıındı:

“Of çok şükür kabusmuş... Ama ne rüyaydı öyle! Kan yağmuru Kudüs'e yağıyordu... Nereden aklıma düştüyse ya da nereden bilinçaltıma yerleştiyse? Neyse Emine Teyze'nin suyunu tam zamanında kapattık. Yoksa tavandaki sıvalar kabarıp dökülecekti.”

Az sonra spiker, Trump ve Netanyahu'nun açıklayacağı “Yüzyılın Projesi” hakkında bilgi vermeye başlayınca televizyona dikkat kesildi. Uzaktan kumandayla televizyonun sesini biraz daha açtı. Haberi ilgiyle dinlemeye başladı. Sonra hayıflandı:

“Bu durum Filistinliler açısından Kudüs'ün sonu demektir... Böyle tek taraflı anlaşma olur mu? Peki Filistinliler ne diyecek bu duruma? Anlaşmayı kabul ederler mi acaba?”

Haber akışı devam edince asıl can alıcı noktayı duyduğunda daha da şaşırdı:

“Filistin toprakları iki katına çıkacak ve kendileri zenginleşecek. Üstelik onlara 80 milyar dolar vereceğiz...”

Bu sözleri söyleyen ABD başkanı Trump'tı.

“Sus payı yani. Yahudilerin parası çok. Bunlar tarihten beri ele geçirdikleri toprakları parayla sağladıklarından bu kez de işi parayla çözeriz demeye getiriyorlar.”

Daha sonra ekranda beliren BAE Dışişleri Bakanı Zayid'in görüntüsü geldi. Filistinlilere çağrı yapıyordu:

“Bu anlaşmayı kabul etmelisiniz...”

“Hah şimdi oldu işte, bozacının şahidi şıracı... Tarih içre ihanetler bu topraklarda hep aynı mı olur Rabbim? Ne değişti ki? Değişen hiçbir şey yok! Yine ihanet yine kan, gözyaşı ve darmadağın edilmiş bir Müslüman coğrafyası... Kendi iktidarlarını korumak adına, Allah'a kul olmak yerine emperyalist ve haydutluk yapan devletlere kul köle olanlar... Biz bu filmi daha önce de görmüştük.”

Sinirlenmişti. Hemen televizyonu kapadı. Ayağa kalktı, beli ağrı-mıştı, belini ovaladı. Sonra sanki boğulacakmış gibi hissetti kendini, balkona çıktı... Sigara içmiyordu ama ilk defa bir sigara yakmaya iştihak duydu. *Bu sıkıntıyı sadece bir sigaranın külü dağıtırdı*, diye düşündü. Balkon parmaklıklarına dayandı. Gittikçe kararan gecede şehrin parıldayan ışıklarına bakakaldı.

Yıldızlar ne kadar çoktu bu akşam! Hem şimdi daha yakın görü-nüyordardı sanki... Bu durum onu endişelendirdi.

“Yoksa depresyon mi olacak?”

1999 yılında da Yalova’daki bahçelerinde balkonda otururken babası da annesine öyle demişti:

“Hanım, yıldızlar bu akşam ne kadar yakın değil mi? Sanki elimizi uzatsak tutacağız.”

Annesiyse bu sözlere gülmüştü:

“O zaman herkes elini uzatsın, birer yıldız tutsun ve herkesin gökyüzünde bir yıldızı olsun.”

Ardından yer sallanmaya, duvarlar, kolonlar ve kirişler çatırdayıp yıkılmaya başlamış ve her şey kırk saniye içinde olup bitmiş, sonunda Ahmet Kalemoglu kendini bahçede bulmuştu. Gözlerini açtığında genzinde yoğun bir toz ve toprak kokusu vardı. Ne kadar baygın kalmıştı hatırlamıyordu. Aklına annesi ve babası gelince hemen kalk-mış, oturdukları dört katlı apartman zeminle aynı seviyeye gelmişti. Sonra yardım isteyenlerin çığlıkları, siren sesleri ve sık sık sorulan “Kimse var mı!” sorusu ardı ardına gecede yankılanmıştı.

Hemen apartmanın enkazındaki molozları eliyle atmaya başla-mıştı. Deli gibiydi, kendinden geçmişti. Eline ne geçerse sağa sola fırlatmış, bir an önce enkazı kaldırmak istemişti. Az sonra yorgun-luktan ve korkudan bitâp düşüp tekrar bayılmıştı. O esnada kapkara bir dünya belirivermişti. Bazı sesler duyuyordu. Gözlerini açmak istiyor ama kirpiklerini dahi kaldıracak mecâli kendinde bulamı-yordu. Sadece kulağına sanki bir şeylerin fısıldadığını sanıyor ya da ona öyle geliyordu:

Bu durum, onu olduğu yerde kıpırdayamaz hale getiriyordu. Sonra başını kaldırıp gökyüzüne baktı. O sırada bir yıldız kaydı. Adeta inler “Ah Gülnihal!” dedi.

O anda sol yanında ince bir sızı hissetti. Ahmet Kalemoglu'nun gönül dünyası bıçak sırtına dönmüştü; bıçağın bir yüzünde kan, diğer yüzünde ise su damlası vardı. Bir yüzünde ayrılık, diğer yüzünde kavuşmak yoktu; eski bir bıçak gibi paslanmış sevda vardı. Pas bağlamıştı. Yıllar boyu sisler içinde kalmıştı.

Eliyle arka cebini yokladı. Ancak sonra ne aradığının farkına vardı.

“Ben sigara içmiyorum ki... Lodosun çalkaladığı bir deniz gibiyim. Kudüs, depresyon ve Gülnihal. Nereden nereye? Şu kısa ömrümde bunca sıkıntıdan sonra hayatımın bataklığa dönen, enkaz altında kalan yıllarımda bir yabancı gül gibi biten, hayatın yeniden goncalandığını bana hissettiren Gülnihal değil miydi?”

Sonra sustu, sanki *bu kelimeyi kendine söylemekten bıkmadın mı* diyordu kendi kendine. Ama geçmişin hatıraları ve küllenen bir sevdanın acısı şimdi gönlünde beliriyordu. Uzun süre öylece kalakalınca yıllar önce Gülnihal'e yazdığı mektuplar geldi aklına ve güldü.

“Hiçbirini gönderemedim. Hepsi bende kaldı.”

Dilinde bir bülbül belirdi, gönül dalına kondu ve feryad-ı figan eylemeye başladı:

“Gülnihal,

Sevdakâr hallerime mehtap ağıları, yıldızların ışığı silerdi yüzümdeki hüznü. Sevinirdim yine de, sevinçlerim bile hep senden yanaydı. Ancak sen, ne hüznümü ne de sevincimi bilmedin, bilemedin. Bu garip sevdamı da... Bilinmezlik beni deli divâne eyledi. Taşları ısırardım, duvarları tırnakladım. Yüreğimden goncalanan güllü hep ateşe attım. Hayal denizinde yıkandım, durdum...”

“Şimdi bu kadar yürekten bu kadar içten, bu kadar sevda dolu yazabilir miyim... Bilmiyorum.”

Canı iyice sıkıldı. Sonra içeri girdi. Televizyonda Filistin topraklarının tarihini anlatan bir belgesel vardı. Oturup bu belgeseli izlemeye başladı. Belgeselin sonunda ise yarım bıraktığı, yayınevine “Bir ay sonra size teslim edeceğim,” dediği romanına devam etmek istedi. Masasına geçti ve bilgisayarının başına oturdu. Ancak tek bir kelime yazamadı. Hiç böyle olmamıştı aslında, oturdu mu kolayca yazardı. Buna hayret etti...

“Zümrüd-ü Anka...” dedi. “Onu aramak mı? Ama böyle bir kuş yok ki. Efsanelerde anlatılır ancak... Var olduğu düşünülen efsanevi bir kuş... Bu böyle olmayacak, ben herhalde çıldırıyorum... Gülnihal bulsun beni... Bulur mu? Bulmaz ki... Aramaz bile...”

Güldü... Hiç kaybetmedi ki bulsun! Zümrüd-ü Anka kuşu gibi hayal dünyamı süsleyen en güzel şey Gülnihal değil miydi? Evet öyleydi. Ben iki adım attım, o benden hep iki adım geriye kaçtı. Ona dil ile değil ama hal dili ile onu sevdiğimi belli etmiştim. Ama o benim bu halimi anlamak istemedi. Sevmekten korktu. Bir gün fakültenin bahçesindeki o tahta bankta otururken şöyle demişti:

“Sevmekten her zaman korkarım...”

Sonra bu kısa cümle her şeyi açıklar gibiydi. O cümlenin haftalarca, aylarca açıklamasını kendine yaptığında ve ne manaya geldiğini sorguladığında, Ahmet Kalemoglu sevdakârlığın kendine mahsus olduğunu anlayınca gönlünde ne heyelanlar meydana gelmiş ne çığlar düşmüştü ardı ardına.

“Sevmekten korkan insan en büyük korkaktır. Sevmek için cesarete gerek yoktur. Kanatlarını açarsın ve sevda rüzgârı seni gökyüzünde kendiliğinden uçurur...”

Dipsiz gayya kuyularında kalakalmıştı... Şimdi o, ıssız dağ başındaki alıç ağacının bir başınalığını yüreğinde duymuştu. O gün bugün, alıç ağacının dallarının, yapraklarının hissettiği yalnızlığı hiç değişmemişti...

“Saçmalıyorum...”

Yarım bıraktığı roman dosyasını bilgisayarda açtı. Son yazdıklarını bir kere daha okudu. Bir kere daha... İstemese de kendini zorlayarak on parmakla kaldığı yerden yazmaya başladı...

“Şahmaran, Atabey’e, ‘Ben sana demedim mi; aşk, bu topraklarda ölümünedir, diye... Sevdanın hakkını vermeyeceksen gönlünü boş bırakacaksın... Ben kendi canımdan senin için geçiyorum. Canan, candan tatlıdır ama bunu bir tek gerçekten sevenler söyler. Gereğini de zaten onlar yapar.”

Ahmet Kalemoglu, yazdığı bu cümleler üzerine kısa bir süre düşündü:

“Eh öyledir, zahirde de batında da sevdanın hakkını vermeyeceksen gönlünü boş bırakacaksın. Canan candan tatlıdır ama bunu bir tek gerçekten sevenler der. Gereğini de onlar yapar. Bunu bana daha önceleri derviş de demişti. Şahmaran da Atabey’e yüzyıllar önce söylemiş. Garip...”

Bir süre daha yazdı. İçmekte olduğu kahvesinin bittiğini görünce yazmayı bıraktı. Aklı o gizemli cümleye takılmıştı. *Aşk, bu topraklarda ölümünedir...* Sonra yine balkona çıktı.

“Neden bu topraklar ölüme heveslidir peki? Coğrafya kaderdir, diyorlar ondan mı? Öyle olsun ama bu topraklarda kendi kaderimizi belirleme şansımız olmalı...”

Zihni yorgundu.

“Herhalde bu gidişle kitabı yetiştiremeyeceğim. Pek çok şey iptal olacak ve ertelenecek. Gayret etmem lazım ama yorgunum. Ben içimde küllenmiş, yıllar geçtikçe acısı büyüyen ve ağırlığı her dem artan sevdanın hamalıyım,” dedi.

2. BÖLÜM

GAZZE ÖNLERİNDEKİ ORDU

Yıl 1917

“Ben, içimde küllenmiş, yıllar geçtikçe acısı büyüyen ve ağırlığı her dem artan sevdanın hamalıyım,” dedi askerin önünde yürüyen komutanlardan biri. Dönüp geriye baktı. Asker yürüyor, ilerliyor ve bulduğu her ümide tutunuyordu. Sevindi.

Türk askerleri kuma bata çıka yürürken güneş gökyüzünde olanca hararetiyle yeri kızdırıyordu. Zaman zaman baygınlık derecesine gelen askerler son güçlerini toplayarak ilerlemeye çalışıyordu. Batmakta olan bir imparatorluğun evlatları bu çöllerde canlarını vererek devlete can katacaklarını, onun ömrünü uzatacaklarını sanıyorlardı. Şimdi yeni bir kanal harekâtını gerçekleştirmek için kabileler halinde canlarını verecekleri çölü yürüyerek geçmeye çalışıyorlardı. Devlet onlardan en değerli, en kutsal bildikleri canlarını istemişti. Şimdi onlar da yüzlerce kilometrelik yola can düşürmeye gidiyorlardı, üstelik ilk Kanal Harekâtı başarısızlıkla sonuçlanmışken...

Hayır! Asker bezgin, yılgın değildi. Bilakis büyük bir moral ile ilerliyordu ama yorgundu. Artık ayaklarını kumda sürümeye başlamışlardı. Kafileden, birliklerden arta kalan askerlerin sayısı artmış ve yürüyüş kolunun mesafesi iki katına çıkmıştı. Hecinler üzerindeki subaylar, askeri gayrete getirmek için ağızları kurumuş, dudakları çatlamış halde haykırıyorlardı:

“Her bir kum tanesi vatandır! Her bir çakıl taşı! Bu çöl, bu diyar vatandır! Vatana canımız kurban! Ha gayret yiğitlerim, ha gayret aslanlarım... Akşam serinliğine dek yürüyelim.”

Sıradaki askerlerden biri subayın konuşmasını kayıtsızca dinledi. Sonra yanındaki arkadaşına:

“Bu kadar büyük, bu kadar geniş bir vatani korumaya can dayanır mı gardaşım?”

Ter içinde yürüyen arkadaşşı gülümsedi:

“Biz dokuz canlıyız ya, dokuz da cephe var. Her birinde bir canımızı bırakıveririz.”

“Bu sıcakta benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır...”

Arkadaşı bu sözlere şaşırıldı, bir şey demedi. Sustu, zorlukla yürümeye devam etti.

Vatan can çekişirken vatani için can düşürmeye gidenlerse her adım atışında bütün hayallerini, gençliklerini, sevdiklerini, evlerini, geride bıraktıklarını, şu an taşıdıkları canı cephede can sahibine emanet etmeye gittiklerini iyi biliyorlardı. Bilmek insanı huzursuz eder ama onlar bu kızgın çöl kumlarında tam aksine huzurlu ve inanmış, tam bir adanmışlıkla adımlarını atıyorlardı. Zaman zaman yol üzerinde rastladıkları hayvanlardan kalan iskeletlere umarsız şekilde bakıyorlardı.

Türk ordusunun ileri harekâta kalkışacağını, uçakların yaptığı keşiflerle öğrenen İngilizler vakit kaybetmeden hazırlıklara başladılar. Kanal'ın doğusunda savunma yapmak için hummalı bir hazırlığa giriştiler. Orada konuşlanmış birliklerine yardım edebilmek için Kantara'dan Sina Çölü'ne doğru dekovalı hattı döşemişlerdi. Ayrıca askerlerini susuz bırakmamak için Nil'den Duveydara'ya dek su yolu açmışlardı. Türk birlikleri bu haberi öğrenince, bir kâhinden çıkıp bugüne dek gelen o sözü hatırladı: *Nil suyu Arabistan'a aktığı zaman Araplar, Türk hâkimiyetinden kurtulacaklar.*

Artık kurulan boru hattıyla Nil'in suyu Arabistan'a akmış olmuyor muydu? Bu soruyu Türk askerleri de bazen kendilerine soruyordu. Söz konusu haberden en çok Araplar etkilenmişti. Bir kâhinin yüzyıl önce söylediği yargıyı kendi aralarında daima fısıldamışlardı. Yüzyıllarca burasını yönetmeye çalışan Türklere karşı zaman zaman dış bilemiş,

isyan etmiş ve özgürlük beklemişlerdi. Şimdi çok yakında özgürlüklerine kavuşacaklar mıydı yoksa? Bu topraklarda falcıya, şeyhe, reise kalpten inanılır ve bağlanırdı. Kutsal kitap Kur'an-ı Kerim'deyse "Akletmez misiniz?" diye yüzlerce kez soruluyordu ama şimdi akıl bir kenara bırakılmıştı. Artık bir sis perdesinin arkasında, hayalin izinde, gönlünün umduğunu miskinlikle bekleme zamanıydı.

İngilizler savunma hattı kuracakları Arış-Kantara kervan yolunun her iki yanına binlerce süvari toplamışlardı. Bunlar Osmanlı askerlerinin yapacağı saldırıları karşılamak ve keşif yapmak için görevlendirilmişti.

Elbette Türk komutanları İngilizlerin hazırlıklarını takip ediyorlardı. Burada İngilizlerin daha fazla yığınak yapmasını önleyerek onlara karşı koymalıydılar. Bütün hazırlıkları gözden geçirmeye başladılar.

Albay Von Kress komutasında, Kurmay Başkanı Kadri idaresindeki birlikler İngilizlerin bulunduğu kum tepelerine saldıracaktı. O gün bastıran sis, Türk askerleri tarafından uğur sayıldı. Sessizce hareket geçilecekti.

Yirminci Kolordu, Otuz Altıncı Tabur, Sekizinci Bölük, On Birinci Ağır Makineli Tüfek Takım Komutanı Onbaşı Hasan emrindeki üç makineli tüfeği kullanan erler sis içinde yürüyordu. Serin bir hava vardı. Havada asılı duran su zerreciklerini her nefes alışta ciğerlerine dek çekiyorlardı. Çölde gündüz kaynar havayı solumak ciğerleri kavururdu. Gece de o soğuk hava alıp verilir, bu kez de ciğerler üşürdü. Çöl böyleydi; gündüz yanar, gece donar, halden hale girerdiniz.

Onbaşı Hasan önünde sessizce koşan askerlere bakıyordu. Uzun boylu, iki metreye yakın, iri yapılı, kuvvetli birisiydi. Bir ara, yanındaki diğer makineli tüfeği kullanan arkadaşının vurulmasıyla birlikte geri çekilirken arkadaşını ve onun makineli tüfeğini bir koltuğuna kendi makinelisini de diğer koltuğuna alarak geri çekilmişti. Makineli tüfeği düşman eline bırakmamıştı. Onun bu fedakârlığını ve kuvvetini gören bölük komutanı onu tebrik etmiş ve tembihlemişti:

"Hasan bu makineliler sana emanettir, ona göre."